

skuggdyningar

En fläkt av fjädersolsvindar lyfter haken av fönstret. Den skira tyllgardinen fläktar, far ut är en hand vilken rör vid den gamlas kind. Hon ler i källan av rörelsen. Det var en gång att minnas. Grusets vita kiselstränder, krattade, än ser hon honom, rörelsen, än hör hon sången ur gruset, grusets vita kiselstränder. Hans fötter är bara, bär inte en tråd inte en sula varken hackad räfflad grov eller malen. Vad malen ler hon. Handen stannar i rörelsen, kvarnen doften av, ur bönor stiger hon för veven med solen. Återhämtar den vackra bilden. Hans fötter är bara är nakna, valven är höga, floderna, åar, bäckar gives tillfälle. Koltrasten landade mjukt på hans vänstra axel, tonade in i snäckans gång.

Han bar en skjorta, hon minns kvällarna, nätterna. Först minns hon fröna vilka regnade ned i hennes händer hur hon sådde dem. En stämman manade henne in i dessa göromål och hon svarade ty hon kände att detta var gott. Hon vårdade marken ömt hörde frön gro i fäste av rede, hörde frön, groddar spira i fästen av redo. Åter ler hon, visst är det så skalen, fröna är reden är bon och öga har de. Åter andas hon i den stilla tonen, hjärtbladen fyllde ängssådden. Träden runt följde mognaden skänkte skuggdyningar fyllda med havsrörelser. Var gryning steg hon över tröskeln svarade fröns maningar och vindar regn sol måne strödde gåvor. I en av den fylldas gryningar gavs hon en skära av silver. Bergssmederna skänkte, marken manade henne ännu tjugooftas vakan, skäran viskade lägg till trenne. Så gjorde hon. Skar hon lin, skar hon väg med skäran, det vet hon det vet stenarna det vet vallaren, hjärtvallaren vilken nynnade stämman. En stämman manade henne in i dessa göromål och hon svarade ty hon kände att detta var gott. Och kanske hände det igen ty han stannade i rörelsen han lystrade lyfte hörseln, koltrasten landade mjukt på hans vänstra axel, tonade in i snäckans gång. kanske såg han en kvinna vilken med mjuka fingrar plockade moln, vita moln. Ömt lade hon dem i förklädets korg. Hon beredde trådarna hon vävde åter är hon i kvällarna nätterna hon sömmar en skjorta hon broderar de vackraste vita rosenblad. Det är en stämman och tiden är ett regn vilket faller, sjunker in stiger i mognaden.

Han bar en skjorta. En fläkt av fjädersolsvindar lyfter haken av fönstret. Den skira tyllgardinen fläktar, far ut är en hand vilken rör vid den gamlas kind. Hon ler i källan av rörelsen.

Tonmolnen fyller träden så glädjefyllda, hon väcker elden. Fyller kannan med vatten ur källbrunn. Niger inför brunnens stämman. Håller det malda i kitteln, kitteln landar i kroken ovan elden. De kokar, aromen stiger. Kitteln, kannan bjuder henne koppen den han formade i kärlek till en stund i en stund till en kvinna. Hon lyfter koppen, sätter sig i stenens gungstol glömmer drycken. Det är så många minnen vilka stiger i skyggyningarna.

Fanns de fanns de ej, skjortan hon sömmade i ömhet ligger ännuvikt i silkespapper

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten